

18-11-40

Estimada Mercè. No facis caber el que
vui dir-te aliu del Passeig Maragall. En
cosa que et sembla tot el contrari, en
ra soltas molt. Si hauran acabat la
besèlia, es pessimisme, es sera mi? Si
mi com si mi, en guardaré molt bon
record. Un record una mica vagre i
imprecis, com el d'un lloc on sols has
estat uns moments, mentre esperaves
alguna cosa que no sabies ben bé que

era... li si que ven de desatkar-ho, penso
que ja no li hauria inconvenient en
tenir aqui dalt els papers que no li
guardà ven.

A posísit de Presélie, lo em pensin
va que era una pla molt poc coneguda.
Quan la germana Anita va veure les
que vos envia, me va exclamar
- Ph!, Alícares! quan temps que no
en veia!

I en Dalmales, que va venir un

d'aquells dies, també la va reconèixer com
a vella amistat. Sí, que ell en deia
Frèries.

Tu que hi entens; és de deó que se'n
diu Frèries?

D'així del paper no val la pena que
t'hi encaparris. És que com que amb en Llop
començarem l'alemany un dia d'aquest,
en volia tenir per als exercicis — i per tant,
no importa la qualitat. Però entre el
que ja tenia i el que m'han donat, en
tenim prou, de moment.

Entre la pèrdna del passeij Mançall, i
aquest jardí de Pirrona que es deuja
per un dnuo al mes, no faig més que
somnia "traslados": Un dnuo al mes, i
vint de pa i cacolata, amb un lit i
un mantall ... Mi agra dia, mi agra dia
molt. Com que e probablement no ho
faré mai, mi acontento i imaginant-ho.
Plantaria jersies, clavellets blancs, calicants,
jacints ... Qui sap? amb el temps pot ser
acabaria per entreca-hi una estrangera

seure cor...

Ja veus com estic. heu boig. No en
faig cas. Ja passaria.

No sé si sabeu que dins de la carta
d'en Joan encara hi ha aquell bloc
de corall (?). A mi em va saltar per terra,
mentre la llegia al W. i em va donar
un espant. Com pot ser, pensava, que a
les cartes els carreguen els quèidals?

Com sabem la notícia deuria?
(deuria i diuenles, oi?)

M.